

Két világ között, az otthon és az itthon hívásában él *Bartis Attila*, a tatai Móricz Zsigmond Városi Könyvtárban tartott *Könyves szerda* 2011. szeptember 14-ei vendége.

Erdélyből, Marosvásárhelyről, már szinte felnőtt fejjel érkezett Magyarországra, s első regénye hamarosan megjelent. Irodalmár család sarja: édesapja, Bartis Ferenc, kiváló költő volt. Ismert lett, de nem azért, mert „dolgozott” érte. Az írásai magukért beszéltek, nem kellett önmenedzseléssel töltenie az időt. Nemcsak itthon, hanem az erdélyi részekben, sőt a Románia távolabbi területein élő, román anyanyelvű olvasóknál is visszhangra, megértésre találnak könyvei. Aki román fordításban olvassa, hasonló szemüvegen át nézi az eseményeket, s hasonlóan rezonál rájuk, mint a magyar olvasók. A közösen megélt történelem segít átlendülni a határokon.

Írásait sok nyelvre lefordították világszerte. Munkái elhoztak számára több fontos díjat, kitüntetést. Ezek között is a legjelentősebb a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje, melyet 2006-ban vehetett át.



Ez az esztendő veszte séget is hozott számára: abban az évben vesztette el édesapját.

A mai napig az esztendő egyik felét itthon tölti, míg a másik részében visszalátogat a szülőföldre megpihenni, élményeket gyűjteni. Prózája mellett jelentősek drámái is, Örkény István Drámaírói Ösztöndíjban is részesült. Talán legismertebb munkája a *Nyugalom*, melyből Alföldi Róbert 2008-ban filmet is készített, a regényből készült drámát pedig a Nemzeti Színház játszotta, Udvaros Dorottya főszereplésével.

Most ismét egy regényen dolgozik, melyet remélhetőleg még ebben a szezonban sikerül befejeznie.

Alkotói életének azonban az irodalom csak az egyik oldala. Irodalmi munkásságával egyenértékű alkotásokat hozott létre a fotóművészetben is.

Sok kiállítása volt már itthon és külföldön, számtalan helyen. Magyarországon a Dorottya Galéria vagy például a Mai Manó Ház adott otthont műveinek, külföldön többször látták vendégül Frankfurtban. *Csendet úgy* című fotókötetében szinte elbeszélésfolyammá válnak a fekete-fehér fotográfiák, történetet mesélnek, egyetlen írott mondat nélkül.

Különös, egyéni hangú alkotó, aki az este zárszavaként hitet tett az irodalom örök létjogosultsága mellett: „Mind egy, hogy mi a hordozója – pergamen, papír vagy elektronikus rendszer –, a gondolat és a kifejezés vágya örök.” ■

